

народътъ изъ пжтя на вашия глупавъ миренъ прогресъ и той ще заприлича на оная знаменита карикатура, съ която свѣтитѣ отци на втората французска революция се присмѣха на своето собствено дѣло. Тѣ изобразиха онова животно, което се нарича магаре (да ни прости народътъ за това изражение) и прѣкараха отъ самарътъ му до прѣдъ самата му глава едно дърво, за което вързаха единъ наржчникъ сѣно така, щото муцуната на животното да не може да го стигне. Магарето се стремѣше да хапне отъ сѣното и гладно, жедно и излѣгано прѣстѣпяше напрѣдъ и вървѣше въ пжтя на прогреса. Такъвъ смисълъ има за насъ и онзи миренъ прогресъ, който се проповѣдва днесъ въ нашия народъ, но съ тая само разлика, че французското магаре е вървѣло самó, а нашето върви възсѣднато отъ босфорскиятъ идиотъ, водено отъ екзархията и карано отъ нашитѣ свободолюбиви и прогресивни робове...¹⁾

Тѣй се борило „Знамето“ до брой 11. но... както на Думата, и нему се озжила черната чума. По една необходимостъ, Каравеловъ билъ принуденъ да допусне печатането му въ печатница „Свобода“, която Ботйовъ смѣталъ „комитетска“, а Каравеловъ — лично своя. Но Каравеловъ не билъ ахмакъ да търпи пердахътъ на Ботйова, да гледа, какъ се плетатъ камшицитѣ за гърба му въ „собственната“ му печатница и прѣдъ самия него. Той ударилъ ключътъ на вратата и клѣтото Знаме посрѣщнало пролѣтъта на ачикъ. „По причина на нѣкакви си частни недоразумения съ печатницата „Свобода“ — съобщава редакторътъ на Знаме въ брой 11. отъ 11. мартъ 1875. — ние сме принудени да печатимъ листа си на друго мѣсто“. Отъ брой 11. до брой 19. Знамето климуцало откъмъ редовното му издаване, обстоятелство, което създавало радостъ у Ботйовитѣ врагове. Дружеството за разпространение

¹⁾ Съчинения, стр. 214, 216 и 217.